

En plena temporada turística, els pobles del nord d'Israel són decorats rurals sense vida. La gent porta dies sense eixir al carrer, els comerços han tancat i els turistes han desaparegut. Els pocs que s'aventuren corren més que caminen, tot un signe de la por i la inquietud que s'ha apoderat de la població. I això que ningú està més acostumat que ells a patir les tensions a la frontera amb el Líban.

Un nou atzucac al Pròxim Orient

Diverses vegades al dia el silenci de Nahariya o de Safed, de Tiberias o de Haifa, la capital industrial del nord, es trenca per les alarmes antiaèries. En un minut caurà un altre projectil Katiusha, un dels 13.000 que diu que té Hezbol·lah ("el Partit de Déu") en el seu poder. La gent corre per protegir-se en un dels centenars de refugis subterranis. Amaguen el cap entre els braços, estrenyen les dents i molts no poden evitar les llàgrimes.

El passat 12 de juliol un comando de la guerrilla libanesa de Hezbol·lah va atacar Israel on més li dol: capturant dos dels seus soldats. Una vegada més, el Partit de Déu acudia a ajudar les milícies palestines, asfixiades a Gaza després de la reinvasió israeliana de la franja, el 25 de juny, per rescatar un altre militar, Gilad Shalit, i castigar els militants. Una operació que s'ha endut per davant les poques infraestructures que queden dretes –ponts, carreteres, centrals elèctriques– i algunes de les seues de l'Autoritat Nacional Palestina, ocupades per ministres de Hamàs. Una vegada més, Gaza, on persisteix l'ofensiva i creixen els morts –quasi un centenar–, torna a estar a la vora de l'enèsima crisi humanitària.

Israel ha aplicat la mateixa estratègia sobre el Líban: la guerra absoluta. El primer ministre Ehud Olmert va qualificar l'agressió d'"acte de guerra" i va responsabilitzar el Govern libanès, del qual forma part Hezbol·lah, de tot el

que ocorre. A Israel la població dona el seu suport de manera aclaparadora i sense fissures a l'executiu en una batalla que es considera justa i en defensa pròpia. La batuta de comandament, com sol ocórrer cada vegada que l'estat hebreu entra en guerra, s'ha lliurat als militars. I més ara que ni Olmert ni el seu ministre de Defensa, Amir Peretz, tenen bagatge en les forces armades. L'objectiu de la invasió: recuperar el poder de dissuasió i "canviar les regles del joc", segons paraules de diversos ministres israelians.

El poder de dissuasió de l'exèrcit més poderós del Pròxim Orient destrueix de nou el Líban, les ciutats del qual encara no s'havien recuperat plenament de la invasió israeliana del 1982 i de la guerra civil (1975-1991) que va devastar el país.

Com a Gaza, s'ha imposat un setge. Un bloqueig aeri i naval que Israel justifica com a mesura per impedir el reabastament d'armes i municions de Hezbol·lah des dels seus principals aliats, Síria i l'Iran. L'aeroport internacional ha estat severament bombardejat, diversos ports, parcialment reduïts a runes, i la carretera Beirut-Domàs, l'única via d'eixida a l'exterior, polvoritzada en distints punts del trajecte.

En els primers vuit dies d'ofensiva han mort més de 300 libanesos, la majoria dels quals són civils, i 500.000 persones han quedat desplaçades de les seues llars. De la banda israeliana, després que la guerrilla xiïta respon-

guera a l'intent d'assassinat del seu líder Hassan Nasral·lah amb una "guerra oberta" sobre el nord, materialitzada en una tempesta de míssils, les baixes ascendeixen a 25 persones, 13 de les quals, civils.

La campanya militar sobre el Líban cerca neutralitzar la capacitat militar de Hezbol·lah o almenys exercir tanta pressió sobre el Govern i la població libanesa perquè siguin ells els qui acaben amb la guerrilla. Però en aquesta última equació, Israel s'equivoca. Encara que molts libanesos estiguen enfurismats amb el Partit de Déu per la seua provocació innecessària, la destrucció brutal del Líban i l'escabetsada de civils genera, com han destacat alguns analistes, un odi profund a l'invasor i alimenta l'extremisme.

La comunitat internacional. Mentre la maquinària bèl·lica avança a un ritme endiablant, la diplomàcia s'arrossega lentament. Ehud Olmert ha posat condicions per a l'alto el foc, acceptades pel G-8 (el grup dels principals països industrialitzats): l'alliberament incondicional dels soldats i el compliment de la resolució 1.559 de Nacions Unides que obliga al desarmament de Hezbol·lah i al desplegament de l'exèrcit libanès a la frontera sud, un territori que controla la guerrilla des de la retirada israeliana al maig del 2000.

De part d'Israel, aquesta vegada té el suport de quasi tota la comunitat internacional, amb l'excepció de França, un país amb llaços profunds i interessos perquè fóra la seua colònia. "Estem batallant per la nostra supervivència. No podem tolerar que grups fanàtics ens ataquen. Cal destruir Hezbol·lah", diu Tami Betzabel, israelià resident en un kibbutz pròxim al llac Tiberiades, blanc per primera



Conseqüències d'un dels bombardejos de l'exèrcit israelià sobre Beirut, el passat 16 de juliol.

vegada, des de l'any 1973, d'atacs externs.

Europa ha acabat convençuda del discurs israelià i nord-americà a la regió. Un discurs defensat a l'estat espanyol per polítics com l'expresident José María Aznar, que veu a Israel l'avançada militar de les democràcies d'Occident en una guerra declarada pels extremismes islàmics,

des de Hamàs fins a Hezbol·lah, des de l'Iran fins a Al-Qaida. Una teoria que, en part, és certa, però que peca de simplificació i passa per alt de les causes de la col·lisió.

La proposta de les Nacions Unides per a l'alto el foc tampoc no té gaires possibilitats de prosperar. L'ONU, amb el suport de la Unió Europea, advoca per l'enviament d'una força

multinacional a la frontera amb l'objectiu de detenir els atacs de Hezbol·lah. Però des del 1978 ja existeix allí una força multinacional, incapaç de detenir les agressions d'ambdues parts.

Acabar amb la guerrilla xiïta del Partit de Déu és una missió impossible. Es pot destruir el seu poder militar, alimentat per l'Iran i Síria, però, com ocorre amb Hamàs, les seues arrels vénen del poble i la religió. Hezbol·lah és un estat dins de l'estat, amb xarxes assistencials i serveis a la comunitat. A més, té el suport directe de Síria i l'Iran. Si cap d'aquests dos països no li dóna l'esquena, no hi haurà final de Hezbol·lah.

Per això la comunitat internacional i Israel estan pressionant tant durant tots aquests dies al règim de Damasc. Fins i tot no es descarta l'obertura d'un tercer front bèl·lic amb Síria, a pesar que les autoritats hebrees continuen negant-ho. En els càlculs israelians, acabar amb el feble règim despòtic de Hafez al-Assad és un mal negoci. Síria és un veí incòmode pel seu suport a les organitzacions radicals palestines i libaneses. Però des del 1973 ha mantingut la seua frontera en calma, a pesar que Israel continua ocupant els Alts sirians del Golan. A més, hi ha una altra consideració. Si s'enderroca el règim, l'alternativa és, quasi amb tota seguretat, la Germandat Musulmana, el mateix moviment a què pertany Hamàs i que fa ombra a Hosni Mubàrak en l'oposició egípcia.

Mentre algunes d'aquestes qüestions es decideixen, el Pròxim Orient torna a ser un polvorí la pirotècnia del qual continua amenaçant l'estabilitat del món. Quan els problemes no es resolen o es resolen a mitges, més prompte o més tard tornen a explotar. Israel està decidit a resoldre'ls definitivament.

El pitjor és que sempre quedarà una part que se sentirà vexada i humiliada. I ja se sap que la venjança, o l'ull per ull del principi dels temps, continua sent la màxima política per a dues civilitzacions semites i mortalment enfrontades.

Ricardo Mir de França
Nahariya (nord d'Israel)